

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. JMK 29569/2014, sp. zn. S-JMK 29569/2014/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 26. 3. 2014, č. j. JMK 29569/2014, sp. zn. S-JMK 29569/2014/OD/Ša, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru vnitřní správy (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 3. 2. 2014, č. j. MVNM/3768/2014.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že dne 2. 11. 2013 kolem 15:30 hod. na silnici I/55 v ulici Veselská v obci Strážnice řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., kterým předjížděl kolonu rozjíždějících se vozidel před železničním přejezdem v místě označeném vodorovnou dopravní značkou V 1a (podélná čára souvislá) a na železničním přejezdu, a také zároveň v místě, za nímž se nachází levotočivá zatáčka, tudíž neměl před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému

předjetí. Žalobce tedy při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, ve kterém je to dle ust. § 17 odst. 5 písm. a) a g) zákona o silničním provozu zakázáno.

Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. byla žalobci uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce namítá, že správní orgán nevyhodnotil správně důkazy nebo že navrhované důkazy neprovedl.

Žalobce uvádí, že z jeho výpovědi vyplývá, že nepředjížděl kolonu, nýbrž objížděl stojící vozidlo. Tvrdí, že vozidlo autoškoly se začalo rozjíždět teprve poté, co byl na jeho úrovni. Pokud by se situace odehrála tak, jak ji popisuje správní orgán, tak by žalobce nemohl předjíždět v prostoru přejezdu. Jako čtvrté auto v koloně byl totiž vzdálen od prostoru přejezdu alespoň 25 metrů a pokud by zahájil objížděcí manévr v době, kdy již auta byla v pohybu, pak za dobu, po kterou by potřeboval k ujetí po začátek přejezdu, by již první vozidlo bylo nejméně o tuto vzdálenost dále, tedy za prostorem přejezdu. Žalobce uvádí, že právě s ohledem na tyto skutečnosti požadoval provedení důkazu na místě samém, pro zdokumentování pohybu vozidel v čase.

Z protokolu z jednání podle názoru žalobce vyplývá, že v době zahájení objíždění automobil před ním stál a že řidič autoškoly zřejmě čekal na rozsvícení bílého světla. Bílé blikající světlo přitom neurčuje, zda je železniční přejezd volný k průjezdu. Tedy pokud vozidla čekala na blikání bílého světla, dopustili se naopak jejich řidiči dopravního přestupku stání před železničním přejezdem.

Žalobce trvá na tom, že doba 30 sekund je dobou nepřiměřenou, nikoli dobou reakční. Celý manévr objíždění zahájil až poté, co se přesvědčil o bezpečné možnosti vozidla objet, a to poté, co se závory zvedly a protijedoucí vozidla projela.

Žalobce poukazuje na rozpory ve svědeckých výpovědích – není zřejmé, zda policisté byli uvnitř nebo vně vozidla nebo zda se rozjížděla kolona či pouze některé z vozidel. Nejdůležitější rozpor žalobce spatřuje v tom, že zatímco v oznámení přestupku svědkové uvedli, že se žalobce dopustil přestupku předjíždění před přejezdem, před správním orgánem vypověděli, že předjížděl na přejezdu.

Celou situaci žalobce popsal tak, že se svým vozidlem stál jako čtvrtý v koloně a čekal na průjezd vlaku. Po určité době po průjezdu (po cca 25 sekundách po zvednutí závor a zhasnutí červených světél) zahájil objíždění kolony, a to po důkladném zvážení situace, kdy vozidlo před ním stálo. V průběhu objíždění vozidla autoškoly se toto vozidlo rozjelo, přičemž žalobce již musel manévr dokončit a zařadit se před něj na pokraji přejezdu. Přejezd projel a za něj se zařadilo policejní vozidlo. Podle žalobce je zřejmé, že autoškola se teprve

rozjížděla na jeho úrovni, poněvadž vzhledem k reakční době řidiče autoškoly a reakční době policistů, se nemohlo vozidlo autoškoly rozjíždět v době, kdy například míjel první či druhé vozidlo. V tom případě by žalobce nemohl vozidlo autoškoly předjet na přejezdu, nýbrž za ním, a policisté by se nemohli zařadit za jeho vozidlo, nýbrž nejméně za vozidlo autoškoly.

Z uvedených skutečností je podle názoru žalobce zřejmé, že správní orgán nevyhodnotil důkazy správně. Namítá, že se nemohl dopustit přestupku tak, jak je mu dáváno za vinu. Proto navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil.

Dne 10. 7. 2014 byl soudu doručen přípis, v němž žalobce na podporu svých tvrzení navrhl provedení důkazu oběma napadenými rozhodnutími, protokolem o ústním jednání, oznámením o přestupku a situačním plánkem k prokázání vzájemné polohy účastníků, umístění vodorovné dopravní značky plná čára a viditelnosti na dostatečnou vzdálenost.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce obdobně jako v odvolání v žalobě zpochybňoval především zjištěný skutkový stav ve věci výpovědi svědků a kvalifikaci jednání žalobce, kdy polemizoval s tím, že jeho jednání mělo být posouzeno jako objíždění, nikoli předjíždění. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že oba správní orgány vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, který byl zjištěn především na základě konzistentních, nerozporných a důvěryhodných výpovědí svědků – zasahujících policistů. Námitky žalobce podle žalovaného spočívají ve snaze snížit důvěryhodnost svědeckých výpovědí, kterým žalovaný naopak přisuzuje vysokou míru důvěryhodnosti.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Hodonín, Obvodního oddělení Strážnice ze dne 2. 11. 2013 sepsané na místě obsahující mimo jiné vyjádření a podpis žalobce, úřední záznam ze dne 3. 11. 2013 sepsaný zasahujícími policisty a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 15. 1. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání nařízenému na den 29. 1. 2014 v 15:00 hod. Ústní jednání proběhlo za přítomnosti žalobce a v jeho průběhu bylo provedeno dokazování jednak listinami založenými ve správním spisu, jednak výpověďmi svědků – zasahujících policistů pppap. F. D. a pppap. P. M.

Dne 3. 2. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru vnitřní správy, č. j. MVNM/3768/2014, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor dopravy rozhodnutím ze dne 26. 3. 2014, č. j. JMK 29569/2014, sp. zn. S-JMK 29569/2014/OD/Ša, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Žalobce byl napadeným správním rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 2. 11. 2013 okolo 15:30 hod. na ulici Veselská v obci Strážnice řídil motorové vozidlo a následně byl kontrolován hlídkou Policie ČR, podstatou projednávané věci však zůstává, zda bylo prokázáno, že žalobce při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, ve kterém je to zakázáno, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Na jedné straně v daném případě stála verze žalobce, že nepředjížděl kolonu, ale objížděl stojící vozidla, na druhé straně potom verze vycházející ze svědeckých výpovědí policistů pprap. F. D. a pprap. P. M., dle níž se v době zahájení manévru předjíždění žalobcem vozidla před ním se již rozjížděla a byla v pohybu. Skutková verze popsána policisty je natolik rozdílná od skutkové verze popsané žalobce, že je zřejmé, že jedna z nich nemůže být pravdivá. Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy.

Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém

rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, dostupný na www.nssoud.cz).

Případy, kdy byla důkazní situace obdobná té v nyní projednávané věci, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Zásadně jde o dvě linie judikatury. První z nich řešila situace, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, resp. svědků – spolujezdců, a jiných důkazů není. Druhá linie se pak zabývá situacemi, kdy existují rovněž rozporné výpovědi, nicméně nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů. Spojujícím prvkem judikatury Nejvyššího správního soudu je názor, že každé podezření ze spáchání přestupku je třeba hodnotit individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.

Ačkoli žalobce namítá, že situace se nemohla odehrát tak, jak ji popisuje správní orgán, jelikož v tom případě by žalobce nemohl předjíždět vozidlo autoškoly na přejezdu, ale až za ním, a že se žalobce nemohl přestupku dopustit tak, jak je mu dáváno za vinu, soud neshledal na základě postupu správních orgánů žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že není možné určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn.

Jak svědek D., tak svědek M. na výslovný dotaz správního orgánu, zda v okamžiku započetí předjíždění žalobcem byla vozidla před ním již v pohybu, shodně vypověděli, že tato již byla v pohybu. Rovněž se oba svědci shodli v tom, že žalobce vyjel do protisměru před přejezdem a na železničním přejezdu bylo předjížděno vozidlo autoškoly. Pokud žalobce tvrdí, že situace se nemohla takto udát, jelikož jako čtvrté auto v koloně byl vzdálen od prostoru přejezdu 25 metrů a pokud by zahájil objížděcí manévr v době, kdy již auta byla v pohybu, pak za dobu, kterou by potřeboval k ujetí po začátku přejezdu, by již první vozidlo bylo nejméně o tuto vzdálenost dále, této argumentaci soud nepřisvědčil. Z výpovědí svědků zcela jasně vyplynulo, že vozidlo autoškoly se začalo rozjíždět pomalu, soud tedy považuje za naprosto reálné, aby vozidlo žalobce za dobu, kdy vozidlo autoškoly urazilo vzdálenost od místa před závorami k přejezdu, urazilo vzdálenost o několik metrů delší, jelikož rychlost jeho vozidla mohla být nepochybně vyšší než rychlost vozidla autoškoly. Naopak neobstojí argumentace žalobce, že první vozidlo v koloně (vozidlo autoškoly) se začalo rozjíždět teprve v okamžiku, kdy bylo vozidlo žalobce na jeho úrovni. Z výpovědí obou svědků vyplynulo, že vozidlo autoškoly bylo vozidlem žalobce předjížděno přímo na železničním přejezdu (tuto skutečnost ostatně ani žalobce nezpochybnil), je tedy nepochybné, že před samotným předjetím muselo vozidlo autoškoly na železniční přejezd dojet, tedy že muselo být již v pohybu. Neobstojí ani tvrzení žalobce ohledně reakčních dob policistů a vozidla autoškoly. Místo, kde bylo zastaveno vozidlo žalobce policisty, nebylo nijak přesně zadokumentováno a není pro věc rozhodující, a rovněž žalobcem uváděné reakční doby soud považuje za pouhé ničím nepodložené spekulace nemající potenciál jakkoli zpochybnit výpovědi policistů.

I kdyby soud připustil, že v okamžiku započetí jízdy do protisměru vozidlo bezprostředně před vozidlem žalobce stálo (tato skutečnost nebyla popřena výpověďmi policistů), bylo prokázáno, že minimálně první vozidlo v koloně (vozidlo autoškoly) v okamžiku zahájení předjíždění žalobce již v pohybu bylo, což k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje.

Pokud žalobce v žalobě poukazuje na údajné rozpory ve svědeckých výpovědích, soud předně konstatuje, že v průběhu správního řízení sice v obecné rovině existenci rozporů namítal, tyto však nijak nekonkretizoval. Správním orgánům tedy nelze vyčítat, že se údajnými neshodami ve výpovědích blíže nezabývaly.

Skutečnost, zda policisté byli uvnitř vozidla nebo vně, soud nepovažuje pro účely naplnění skutkové podstaty přestupku za jakkoli podstatnou. Namítaný rozpor ve výpovědích spočívající v tom, že na jedné straně měl žalobce předjíždět rozjíždějící se kolonu a na druhé straně si svědci nevzpomínají nebo neviděli, zda vozidlo před vozidlem žalobcem stálo či bylo v pohybu, soud považuje za rozpor pouze zdánlivý. Z tvrzení, že žalobce předjížděl rozjíždějící se kolonu, nijak nevyplývá, že by v tomto okamžiku byla v pohybu všechna vozidla v koloně, ale mohla být v pohybu jen některá (některé) z nich. Pouze zdánlivým je rovněž „rozpor“ spočívající v tom, že zatímco do oznámení přestupku svědci uvedli, že se žalobce dopustil přestupku před přejezdem, do protokolu před správním orgánem uvedli, že předjížděl na přejezdu. Do oznámení přestupku policisté uvedli, že žalobce předjížděl kolonu před železničním přejezdem. Pokud následně před správním orgánem vypověděli, že žalobce počal předjíždět již před přejezdem a pokračoval v něm i na přejezdu (kde předjížděl vozidlo autoškoly), tato tvrzení nejsou vzájemně v žádném rozporu.

S ohledem na shora uvedené soud stejně jako správní orgány rozpory mezi výpověďmi policistů neshledal. Naopak považuje za rozhodné, že výpovědi svědků – policistů se navzájem shodují v tom, že žalobce započal předjížděcí manévr před železničním přejezdem a na železničním přejezdu potom předjížděl vozidlo autoškoly, které stálo v koloně jako první, přičemž v době předjíždění vozidla žalobce již byla alespoň některá z vozidel v koloně již v pohybu. Výpovědi policistů tedy soud považuje za vzájemně souladné, konzistentní a nevykazující žádné logické rozpory. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná „nepřiměřená míra horlivosti“, jako byla shledána například ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 83/2010.

Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde nebyla shledána žádná okolnost

vedoucí k závěru o jakékoliv zaujatosti zasahujících policistů. Ostatně žalobce toto ani netvrdil.

Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že se předmětného přestupku nedopustil. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek (spočívající nejen v peněžitě pokutě, ale i v sankci zákazu činnosti), není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

Soud má tedy stejně jako správní orgány za to, že jednoznačně hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů než verze předestřená žalobcem, že vozidla stojící před železničním přejezdem nikoli předjížděl, ale objížděl.

Pokud žalobce v řízení navrhoval provedení rekonstrukce na místě samém, žalobce tuto navrhoval provést za účelem prokázání, jak dlouho trvá od zvednutí závor a zhasnutí červených výstražných světel protijedoucím vozidlům projet místem, kde stál žalobce. Soud se zcela ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že provádění tohoto důkazu by bylo nadbytečné, jelikož i kdyby v protisměru nějaká vozidla byla, jakýkoli naměřený časový údaj získaný při rekonstrukci by nemohl nic změnit na tom, že žalobce předjížděl v místě těsně před železničním přejezdem a na železničním přejezdu. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že v případě rekonstrukce na místě není možné zopakovat identické místní podmínky spočívající v především v přesné poloze jednotlivých vozidel, jejich rychlosti apod.

Co se týče argumentace žalobce ohledně okamžiku, od kterého je možné na železniční přejezd vjet, soud stejně jako žalovaný dává žalobci za pravdu v tom, že okamžik, kdy vozidla mohou vjíždět na železniční přejezd, je dán zvednutím závor a současně tím, že již není dána výstraha červenými střídavě přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, nikoli tím, že začne svítit přerušované bílé světlo. V řízení však nebylo nijak sporné, že žalobce přejížděl přes železniční přejezd v době, kdy to bylo povoleno. Ani skutečnost, že železniční přejezd již byl po průjezdu vlaku a po ukončení signalizace přejezdového zabezpečovacího zařízení z časového hlediska volný, však nezbavovala žalobce počkat, až se před ním stojící vozidla opět rozjedou, a to v pořadí, ve kterém k železničnímu přejezdu přijela. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že reakční doba řidičů k opětovnému rozjetí se je u různých řidičů různá, zejména u řidičů vozidla autoškoly může být výrazně delší než u ostatních řidičů motorových vozidel. Přestože žalobce namítá, že dobu strávenou v koloně (cca 30 sekund) považoval za nepřiměřenou a bezdůvodné stání vozidel před ním v něm navodilo dojem, že tato již nehodlají v jízdě pokračovat, a že tedy bylo nutné je objet, soud se s touto argumentací neztotožnil. Z okolností daného případu nevyplyvá, že by některé z vozidel stojících před přejezdem před vozidlem žalobce signalizovalo, že již nehodlá pokračovat v jízdě přes železniční přejezd. Dobu stání v koloně před přejezdem řádově v sekundách kromě toho nelze považovat za takovou dobu, aby bylo zřejmé, že žádné z vozidel nehodlá v jízdě nadále pokračovat. I kdyby žalobce zahájil vjezd do protisměru jako objíždění před ním stojícího vozidla, minimálně mohl a měl předpokládat, že v mezidobí, než předjede (objede) tři za sebou stojící auta se některá z nich již mohou rozjet, což se také stalo. Ani skutečnost, že se žalobci jevila doba strávená v koloně jako nepřiměřeně dlouhá, tedy

žalobce nezbavila odpovědnosti za přestupek, kterého se dopustil tím, že předjížděl v místě, kde je to zakázáno (před přejezdem, na přejezdu).

Neobstojí ani argumentace žalobce, že v místě předjíždění měl žalobce dostatečný rozhled, jelikož z místa, kde stál, je vidět minimálně na 150 metrů. Ze situačního plánu, který žalobce předložil soudu, je zřejmé, že ihned za železničním přejezdem se nachází prudká levotočivá zatáčka, je tedy zjevné, že se jedná o místo, kde žalobce nemohl mít rozhled na takovou vzdálenost, která byla nutná pro bezpečné předjetí tří vozidel. Toto tvrzení žalobce je rovněž v rozporu s jeho vlastní výpovědí učiněnou v průběhu ústního jednání, kdy výslovně uvedl, že se jedná o extrémně nebezpečný a nepřehledný úsek pozemní komunikace.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dle jeho názoru dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v předjíždění vozidla v případě, ve kterém je to dle ust. § 17 odst. 5 písm. a) a g) zákona o silničním provozu zakázáno.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. října 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně